

JANE CORRY

a
halott
eX

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2018

DAILY TELEGRAPH, 2018. NOVEMBER 5.

Holttestet találtak Észak-Cornwall partjainál. A testet a Deadman's Creek torkolatánál sodorta partra a víz. A rendőrség nyilatkozata szerint további részletek egyelőre még nem ismertek.

ELSŐ RÉSZ

Zsálya, virginiai boróka, ruta és vörös kakukkfű. Az ember ugye azt gondolja, hogy az aromaterápiás olajok biztonságosak. Ám ezek a remek készítmények erősen mérgezők is lehetnek, ha rosszul használják őket.

Vannak, akik ezt állítják.

Gyakran nehéz kideríteni az igazságot.

Vegyük például azt a nőt, akit ismertem, és aki megölte a férfit, akit szeretett.

Nem állt szándékában.

Legalábbis ezt mondta nekünk...

A férfi megcsalta, pedig már megígérte, hogy otthagyja azt a másik nőt.

Aztán egyszer rajtakapta a pasit, amint a nővel telefonált.

Erre felkapta az első, keze ügyében lévő tárgyat, amely történetesen egy asavarhúzó volt, és belevágta a férfi nyakába.

Hát persze hogy meg akarta ölni őt, gondoltam akkor.

Most viszont már nem vagyok ebben olyan biztos.

*Vicki**2018. február 14.*

Lecsavarom a tetőt, mélyen beszívom az erős, bódító illatot, amely teljesen betölti az orromat, és óvatosan becseppentek három cseppet az üveg mérőpohárba. Tiszta levendula. A kedvencem. Ami talán még ennél is fontosabb, hogy ez a hathatós orvosság arról ismert, hogy sok benne az észter, amiről az én szakmámban azt mondják, hogy „gyógyító hatású”.

Gyógyító? Kit akarok most becsapni? Engem senki és semmi nem menthet meg. Külsőleg talán úgy nézek ki, mint egy meglehetősen átlagos, negyvenes nő. Belül azonban két lábon járó időzített bomba vagyok.

A dolog bármelyik másodpercben megtörténhet. Talán hettekkig, vagy esetleg hónapokig kell várni rá. Egy darabig minden csendes, ám akkor hirtelen beüt a balhé, és teljesen készületlenül éri az embert. „Ne is gondolj rá!” – tanácsolták többen is. Könnyű azt mondani. Néha olyan az egész, mint amikor a csodás színésznő lejön a színpadról és várja a gratulációkat, pedig egy fikarcnyira se emlékszik az egész estéből.

Lábujjhegyre állok, leveszem a polcra a második üveget, és töltök még a pohárba ilang-ilangot is, ami a „szegények jázminja”. Ez is lehet ugyanolyan jó. Legalábbis ezt mondom magamnak.

De legyünk most őszinték! Nem menekülhetek a bűn világából.

Most nézzük a keserű narancs illóolajat! Óvatosan leveszem a harmadik fiolát, és visszaemlékezem az órára, amikor megtanultuk, hogy a szer keserűnarancs-fa leveleinek nedvét tartalmazza. Grépfrútot is kevernek bele? Esetleg. Ez a megrendelőtől függ.

Mindnyájan különböző módon viselkedünk, főleg itt, az én „klubomban”. Természetesen vannak módok a kockázat minimalizálására, de ha valami nagyon rosszul sül el, az ár akár halál is lehet. Az olajokat tisztelnünk kell, hogy a veszélyeket csökkenthessük.

Imádom az aromaterápiát. Varázsa abban áll, hogy egyszerre nyugtatja és ellazítja az embert.

De ez az este nem rólam szól, hanem az új kliensemről. Nem sorstárs ugyan, de arca pár tekintetben hasonlít az enyémhez; az apró ráncok a szeménél nevetésre és könnyekre utalnak, és ott vannak a szeme alatti enyhén megereszkedett táskák is, amelyeket fényvisszaverő korrektorral próbált leplezni.

Csendben csodálom az őszibarackszínű rúzsát. Én magam már nem használok ilyet. Korábban mindig a „Beautiful Beige” készítménnyel próbáltam bizonygatni a nőiességemet. Az előttem lévő nő hátul lazán összefogta szőke haját, de pár apró tincs azért elszabadult. Mit meg nem adnék ezért a színért. Iskolás éveimből még mindig itt cseng a fülemben a „szeplős vörös” jelző. De Davidnek tetszett a hajam színe. „Mintha csak Tiziano festette volna, és az enyém”, szokta mondani.

Az ügyfelem is és én is öntudatosan mosolygunk, mintha csak azt akarnánk kifejezni, hogy „Jól vagyok, igazán”. Ő viszont nincs jól, különben nem lenne itt. És én sem vagyok jól.

– Szükségem lenne valamire, hogy ellazulhassak – mondja.
– Mostanában sok stresszhatás ért.

Nem lennék igazán jó tanácsadó. Időnként előfordul, hogy legszívesebben közbeszólnék, hogy elmeséljem a saját történetemet, hogy bizonyítsam ezeknek a nőknek (férfi ügyfelem még sosem volt), nincsenek egyedül. Ez természetesen nem lenne bölcs dolog, hiszen elijeszthetné őket. Nekem pedig szükségem van rájuk. Nemcsak a munkámhoz, de azért is, hogy magam előtt bizonyítsak.

Mi történt azzal az erős, magabiztos nővel, aki korábban voltam? Aki komoly és célratörő volt. „Vikinek jó mellei vannak,

ráadásul tökös csaj is”, mondogatták rólam. De ez még a régi életemben volt.

Ideje rátérni kliensem kórtörténetére.

– Terhes most?

Fel kell tennem ezt a kérdést, noha az előzetes tájékoztatójában benne van, hogy negyvenhat éves, akárcsak én. Ennek ellenére még az lehet. Elneveti magát.

– Azon már túl vagyok. De miért kérdezi?

– Van néhány aromaterápiás olaj, amely nem használható várandósok esetében – mondom. Gyorsan témát váltok. – Előfordul, hogy magas a vérnyomása?

– Nem fordul elő, habár úgy érzem, nem ártana, ha az lenne. A szer arra is befolyással lehet?

Gyanakodva rápillant a felettünk sorakozó üvegekre, melyek tartalma a szivárvány minden színében pompázik. Van köztük vörös, narancssárga, citromsárga, zöld, kék, indigókék és bíbor. Egy percre újra kilencéves vagyok, a kis északi bányászvárosban, ahol felnőttem, és felsorolom a színeket a tanárnak. Pár dolgot az ember sosem felejt el.

– Nem, de célszerű tudnom. Az olajok olyanok, mint az orvosságok. – Mintha a tanárom szavait hallanám. – Nagyon hasznosak, amikor megfelelő módon alkalmazzuk őket.

Futólag megbeszélünk még pár részletkérdést. Az előzetes tájékoztatójában azt írta ugyan, hogy nincs gyógyszerallergiája, de valami miatt mégis aggódom.

– Szeretne átöltözni? – ajánlom. – Pár percre kimegyek a helyiségből, hogy ne zavarjam.

Egyértelműen ideges. Mint sok ügyfelem, aki korábban sosem kapott ilyen kezelést. Látom, hogy a falon lévő engedélyemet nézi, hogy abból kapjon bátorítást.

Vicki Goudman. MIFA. 3-AS SZINTŰ MINŐSÍTÉS.

A MIFA a Nemzetközi Aromaterapeuták Szövetségének tagja. Én magam sem akarom elhinni. Egyértelmű, hogy nem így terveztem.

Ahogy visszamegyek a helyiségbe, a kliensem (vagy inkább a hölgy, hiszen erre a megszólításra tanítottak), utasításomnak megfelelően, arccal lefelé fekszik a kezelőasztalon. Csupasz válla, amelyen sötét anyajegy látszik a jobb lapockánál, vékony. Cingár. Bőre hideg, noha az évnek ebben a szakaszában erősebbre állítottam a fűtést.

– Mostanában nem sok kedvem volt enni – mondja. – Fogytam.

A trauma ezt váltja ki az embernél, de éppen kilókat is felszedhetünk a hatására. Én mindkettőt tapasztaltam. Bekapcsolom a CD-lejátszót. Az angyali zene lágy. Gyógyító hatású. Álmosító.

– Mmm – mondja a hölgy már más hangon, miközben ügyes, körkörös mozdulatokkal dörzsölöm az olajat a bőrébe a gerince mentén. – Igazán ért hozzá. Imádom ezt az illatot. Mik is vannak benne?

Elismétlem az összetevőket. Levendula. Illang-illang. Keserű narancs illóolaj. Grépfrút leve.

– Honnan tudja, hogy mit kell használni? – kérdezi, de a testhelyzete miatt elég fojtott hangon.

– Picit olyan, mint a házasság – felelem. – Az ügyfél igényei szerint választjuk meg az olajat. Utána pedig az ösztöneinket követjük.

Különös hangot hallok. Egy ideig azt hiszem, hogy nevetés, de utána rájövök, hogy a nő sír.

– Ha az ösztöneimre hallgatok – zokogja –, akkor talán megtarthattam volna a férjemet.

Megint itt van. A kísértés, hogy túl sokat áruljak el magamról.

Azt gondolhatnám, hogy a páciens megnyugtatóra teszem, de valójában saját igényemet elégítem ki vele. Utána meg is bánom. Az ügyfél kényelmetlenül érzi magát a következő látogatáskor. Akárcsak én. Elvégre ez üzleti, és nem baráti kapcsolat.

Ezért most ellenállok a kísértésnek, és nem mondom el a hölgynek, hogy David és én pár hónap múlva a hatodik házassági évfordulónkat ünnepelnénk. Arra sem akarok gondolni, hogy Valentin-nap van. Hogy az első – és egyetlen – ilyen na-

pon, amelyet együtt töltöttünk, kristály fülbevalót kaptam tőle, de már képtelen vagyok viselni. Inkább beszívom a levendula illatát, és azt képzelem, hogy úgy veszi körbe a testem, mint egy védelmet nyújtó köpeny.

– Időnként – szólalok meg, miközben nyomkodom a stressz-csomóit – az embernek át kell mennie a sötétségen, hogy a fényre jusson.

Ettől kliensem jobban ellazul. Szeretném azt gondolni, hogy a szavaim nyugtatták meg, de a szer bűvös hatása teszi. A levendula az én bőrömbe is bejut. Ez a jó az olajokban. Mindig egyformák. Nem változnak.

Nem úgy, mint a szeretet.

– Van valami, ami kifejezetten aggasztja magát? – kérdezem óvatosan.

Felnevet, mintha csak azt kérdezné, hogy *hol is kezdjem?*

– A kölykök megőrjítenek, különösen a pici. Lehetetlenül viselkedik.

– Milyen idős?

– Négy lesz, de nagyon gyorsan nő.

Ettől most én leszek libabőrös.

– Bajba került az óvodában, mert megharapta az új fiút a csoportjában, és az óvónő szerint ez az én hibám. Még azt is megkérdezték tőlem, hogy előfordul-e erőszak a családjukban.

És előfordul? A kérdést végül nem teszem fel.

A nő picit feszeng a díványon.

– Vannak gyerekei?

Erősebben nyomkodom az izomcsomókat.

– Van egy fiam. Ő is négyéves.

– Mi a neve?

– Patrick.

– Jó fiú?

A zsebemben lévő képre gondolok.

– Tökéletes gyerkőc.

– Maga nagyon szerencsés. Ki vigyáz rá, amíg ön dolgozik?

Kis szünetet tartok.

– A papámmal van.

– Igazán? Mostanában nagyon sokat hallani nagyszülőkről, akik segítséget nyújtanak a nevelésben.

Két hüvelykujjammal most igazán erős nyomást fejték ki.

– Ami azt illeti, ez már fáj.

– Elnézést. – Enyhén vonakodva ugyan, de csökkentem a nyomást.

Ezután már csendben vagyunk, csak az angyali zene szól a háttérben. Egyesek végig beszélni szeretnek, mások viszont egy szót sem szólnak. Többen bizalmas információkba is belekezednek, de utána elhallgatnak, mint ez a nő. Talán több mindent elmond a következő foglalkozáson. Úgy érzem, hogy visszajön, habár szeretném, ha nem jönne. Túl kíváncsi.

– Köszönöm – mondja, amikor kimegyek, hogy felöltözhesen. Visszatérek a feljegyzéseimhez. Lila tintával leírom a pontos kezelést, és hogy a test mely részei igényelnek további figyelmet. A csomók kemények voltak. Gyakran kapcsolatban állnak a gondolatok csomóival. David után hónapokig merev volt a vállam.

– Kézpénzt vagy csekket szeretne? – kérdezi.

– Csekket, ha lehet.

A dokumentummal igazolt, vagy banki átutalással végzett fizetés révén biztosan tudom, hogy ki fizetett nekem, és mikor. A vállalkozásomnak teljesen tisztességesen kell működnie. Ha más nem is, de ezt az alapelvet megtanultam.

Felveszi a kabátját. Kint hideg van. A szél zörgeti az ablakokat.

– Tetszik ez a hely – mondja a nő, és úgy néz körül, mintha csak most, indulás előtt kapna igazán jó képet róla.

– Köszönöm.

Nekem is tetszik. Az egyedüllét egyik előnye, hogy pont azt tehetjük, amit akarunk. David a modern stílust szerette. Én egy átalakított, földszinti lakást választottam egy Viktória korabeli házban. A volt férjem világa fekete-fehér volt. Az én munkához használt székesen kacsatojás-kék gyapjútakaró van. A világítás halvány. Meggyújtatlan, illatos (szintén levendula) gyertyák sorakoznak az alacsony asztalon, amelyet magam festettem be krém-

színűre. A halványlila pokróc, amelyet a többi hordozható dologgal együtt minden költözésnél magammal viszek, jól eltakarja az alatta lévő szőnyegen lévő foltot. Nincsenek lépcsők. A bejáratú ajtó rögtön a tengerparttal szemközti utcára nyílik. Semmi nincs az otthonomban, ami kellemetlenséget okozhatna. Hacsak én nem akarom.

– Bárcsak én is otthonról dolgozhatnék – mondja az ügyfelem. – A második gyermekem születése után fel kellett adnom a banki állásomat.

Erre azt mondhatnám, hogy az ilyen munkának előnyei és hátrányai is vannak. Alig mozdulunk ki, ha sok a feladat. Nincsenek irodai kollégák, akikkel beszélgetni lehet. Tréfálkozni. Problémákat megosztani. Hirtelen rám tör a magány.

– Kérhetek újabb időpontot? – kérdezi.

– Hogyne – felelem, és megfogadom, hogy legközelebb hallgatók a magam személyes dolgairól. Nem beszélünk újra Patrickről.

És akkor meghalljuk a hangot az ajtó felől. Szándékosan olyan helyet választottam, amelynek saját főbejárata van. A tulajdonos engedélyével a csengőt is kikapcsoltam. Zavarnak az éles hangok. A kopogtató kevésbé fülsiketítő. Ettől a robajtól azonban felugrom.

Mit keres itt valaki, késő este? Megfeledkeztem volna egy kliensről? Általában ügyelek rá, hogy mindent gondosan feljegyezzek, de nemrégiben mégis volt egy vagy két tévedés.

– Várna egy percet a dolgozószobában? – kérdezem. Kis időbe beletelik, amíg kinyitom az ajtót. Vastag, biztonsági lánc van rajta, és mint mindig, most is kétszer ráfordítottam a zárat. Újabb kopogás hallatszik, miközben a kulcsot keresem. Megvan, ott hever a fal melletti asztalon. Megint elfelejtettem a helyére akasztani a kampón. Ez nem túl jó jel.

– Megyek – mondom, ahogy a kopogtatás újra felhangzik.

Az ajtó kinyitásakor csípős légáramlat és valamennyi köd jön be.

Alaposan körülnézek. Egy nő áll a küszöbön, és rendőrigazolványt mutat. Arcán a stressz minden jele ott van. Képzletben azonnal munkához látok, és gondolatban összeállítok egy keve-

réket, amely megnyugtathatja. Levendula, és talán még citromfű is van benne.

A mellette álló férfi sárgásbarna esőkabátot visel. Dühösnek tűnik. Mintha védekezne. Fáradtságos, tapasztalati úton tanultam meg értelmezni a testbeszédet, de ennek most nem sok hasznát látom. Egyikőjük sem kelti lehetséges ügyfél benyomását.

– Segíthetek valamiben?

– Vicki Goudman?

Bólintok, és megnézem magamnak ezt az ijesztően magabiztos férfit.

– David Goudman korábbi felesége? – folytatja.

Újra bólintok, de most már kevésbé határozottan.

Most ő is igazolványt mutat.

– Gareth Vine detektívfelügyelő. Ő pedig a kolléganőm, Sarah Brown őrmester. Bemehetünk?

Összerándul a torkom, rosszat sejtek. Kezem végighúzom a hajamon, amelyet „új énem” kifejezéseként ismét növeszteni kezdtem. Hátamon izzadságcsepp folyik végig. Szám kiszáradt.

– Mi történt? – kérdezem.

A felügyelő figyelmen kívül hagyja kérdésemet.

– Megkérdezhetem, hogy mikor látta utoljára a volt férjét?

A kérdés olyan váratlan, hogy gondolkodni sem tudok. Agyam jobb fele, amely mindig részben tompa, most hirtelen kitisztul. Gyomrom mélyén kemény csomót érzek.

– Évekkel ezelőtt. Miért? – Epe keserű ízét érzem a számban, ahogy beszélek.

Az egyenruhás nő engem néz. Tekintete éles. Fürkészk.

– A mostani Mrs. Goudman bejelentette az eltűnését.

Időnként azon tűnődöm, hogyan viselheti egy másik nő is az én nevemet, főleg Tanya, David korábbi titkárnője, ez a „boszorkány”, ahogy néha gondolok rá.

– Mióta...? Mikor...? Jól van?

Már a kérdés feltevésékor tudom, hogy milyen nevetséges. Ha David jól lenne, akkor ők ketten most nem volnának itt.

A felügyelő válaszol.

– Erről próbálunk megbizonyosodni. – Megdörzsöli az állát.
– David Goudman tizenöt napja tűnt el. A felesége határozottan állítja, hogy ez nem jellemző rá, tehát több területen is vizsgálódunk.

Testemben szúrást kezdek érezni. Az idegesség erős érzéseket válthat ki. Akárcsak az álmatlanság, de néhány zenei hangmagasság is. Ez volt az egyik első dolog, amit elmondtak nekem. És ha az érzés kezelhetetlenné válik, akkor sem magamért, sem másért nem felelhetek.

– Azt mondta, hogy évek óta nem látta a volt férjét – folytatja a detektív. – Lehetne egy kicsit pontosabb?

– 2013 óta. – Nagyon nyelek. – Azóta, hogy elváltunk.

– Értem.

Ezt úgy mondja, mintha nem értené, de lehet, hogy nagyon is érti.

– Hol volt ön az idén január 31-én?

Erre nem nehéz a válasz. Ritkán hagyom el ezt a helyet.

– Itt. Itthon. Vagy esetleg a tengerparton. Rendszerint naponta egyszer kísétálok levegőzni.

– Tudja ezt igazolni?

Rámeredek.

– Nem. Egyedül élek.

– Vannak esetleg barátai, akik láthatták a környéken?

– Nem régóta lakom itt.

– Nem akarja megnézni a naplóját?

– Nincs rá szükség.

Kis ideig csendben vagyunk, és kényszerítem magam, hogy ne mondjak többet, mivel tisztában vagyok vele, hogy nem lehettem nagyon meggyőző.

– Megengedi, hogy körülnézzünk? – kérdezi a nő.

– Itt van egy ügyfelem – mondom.

– Ó, igen. Úgy tudom, hogy ön masszőr.

Ezt úgy mondja, mintha valami teljesen más szolgáltatást nyújtanék. Nem ez lenne az első eset, hogy félreértelmezik a foglalkozásomat.

– Történetesen aromaterapeuta.

A férfi kifejezéstelen tekintettel néz rám. Akik nem ismerik az alternatív kezeléseket, azok könnyen rosszra gondolhatnak.

– Tényleg masszírozom az embereket, de illóolajokkal.

Szinte végszóra, figyelemfelhívó köhögés hallatszik hátulról. A hölgy egyértelműen elunta a várakozást.

– Látom, hogy elfoglalt. – Idegesen rápillant a két látogatómra.

– Majd később telefonálok az újabb találkozóval kapcsolatban.

Kisurran, és eltűnik a sötétben. Úgy érzem, hogy többé nem fogom őt látni. Annak dacára, hogy korábban azt kívántam, ne jöjjön vissza, nem nyugszom meg. Ez a nő beszélni fog.

A dolgozószobámba invitálok látogatóimat, és hirtelen arra gondolok, hogy eszembe jutott-e jól lezárni a csapóajtót. Szerencsére igen.

Gyanakodva nézegetik az íróasztalom fölötti polcon lévő, folyadékkal töltött fiolákat.

– Maga készíti a főzeteket? – kérdezi a nő.

Ellenállok a kísértésnek, hogy mosolyogjak, mivel olyan szót használ, amely a boszorkányságra vagy fekete mágiára utal.

– Ezeket eszenciáknak hívjuk. Általában csomagküldő cégek oldalain rendelem őket.

– És mire jók? – kérdezi a detektív.

Én is ugyanezt kérdeztem annak idején.

– Ellazítják az embert. Segítenek helyreállítani az emlékező-képességet. Erőt adnak.

A nő leveszi a levendulaolajat, és megszagolja.

– Ezt én is mindig ki akartam próbálni.

– Adhatok egy névjegykártyát, ha szeretné.

– Tudjuk, hogy hol találjuk meg magát.

Természetesen.

– Tehát a lakásában végzi a munkáját? – folytatja a férfi.

– A vállalkozásom bejegyzett. – Hangomból már jobban érződik a védekezés.

A hely „bejárása” nem tart sokáig. Nem túl nagy, két hálószobás, egyszintes lakás (az egyik hálószoba lett a dolgozószobám),

rögtön a tengerparton, „ahonnan könnyen el lehet érní Penzance szolgáltatásait”, ahogy az ingatlanügynök hirdette.

– Jó a kilátás – mondja a nő, és a tengerpartot nézi a hálószobámból.

Ezért is költöztem ide. Ma reggel a víz különösen szép azúrkék volt. Tegnap zöld volt. Tegnapelőtt fekete. Számomra túl veszélyes lenne itt úszni, még akkor is, ha lenne búvárruhám, mint néhány lelkes helyi lakosnak.

– Tehát nem hiányzik magának a városi nyüzsgés?

Ez most olyan, mintha szándékosan kerülgetnék a témát.

– David – szólalok meg sűrgetően. – Hol volt akkor, amikor eltűnt?

A nő hirtelen megfordul.

– Reméltük, hogy ezt ön fogja megmondani.

– Nekem honnan kellene tudnom?

– Ugyan már, Vicki. – Ezt most a detektív mondja. Hangja selymesen lágy. Egyértelmű gyanú érződik belőle. – Mrs. Goudman azt állítja, hogy látta magát Kensingtonban a házuk környékén, nem sokkal karácsony előtt. – Elővesz egy noteszt. – „A kapunál állt, és a házamat figyelte.” Ezek voltak a pontos szavai.

– Találkozóm volt egy konzultánssal – mondom hevesen.

Tekintete összeszűkül.

– Londonban? Az elég messze van innen.

Vállat vonok.

– Történetesen, a külvárosban. Nem volt messze a régi házamtól, és elsétáltam arra. Nosztalgikus érzés fogott el. Mindenki így lenne vele.

A rendőrnő arcán parányi együttérzés jelét veszem észre.

– Kiásták a rózsáimat, és borzalmas sziklakertet raktak a helyükre – teszem hozzá. A sziklakertek sosem vonzottak. A temetőre emlékeztetnek.

– Tudja ezt bizonyítani?

– A rózsákat?

– A „konzultánssal” való találkozást. – Hangja szigorú, mintha azt gondolná, hogy tréfálok. Pedig nem így van. Még mindig

iszonyú dühös vagyok a rózsák miatt. „Peace”, ez volt a nevük. Gyönyörű, krémszínű virágszirom, részegítő illattal.

Előveszem a címjegyzékem, és leírok egy nevet a hozzá tartozó telefonszámmal.

– Tessék. Hívják fel!

– Fel fogjuk hívni.

– A társalgó itt van – mondom, és kis szorongás van bennem, hátha túl alaposan fognak megvizsgálni egy másik helyiséget.

Belépünk a kis társalgóba, ahol kacsozás kék gyapjútakaró van a díványon (olyan, mint a dolgozószobámban).

– Tévé nincsen? – kérdezi a nő, és körülnéz.

– Nincsen.

Felhúzza szemöldökét, majd átad egy névjegykártyát. Vissza akarom utasítani, mint ahogy ő tette az enyémmel.

– Ha mégis hall valamit a volt férjéről, kérem, azonnal vegye fel velem a kapcsolatot.

Bólintok. Vane megrázza a kezem. Elmennek. Kétszer ráfordítom a zárat, és felteszem a biztonsági láncot. Beszaladok a hálószobámba.

Utána felveszem a telefont, és azt a számot hívom, amely egyértelműen belevésődött az emlékezetembe.

„Itt David. Tudja, hogy mit kell tenni.”

Volt férjem hangja mély. Sötét. És minden körülmény dacára, megnyugtatóan ismerős.

– Kérlek, válaszolj! – hebegem. – Én vagyok az.

Scarlet

2007. március 8.

Milyen okos nagylány! A mama mindig ezt mondta. Másra már nem is volt szükségük, mert nagyon jól megvoltak ketten. Együtt alkottak egy csapatot. Különösen akkor, amikor játékról volt szó.

Három játék volt: a hagyományos hinta, a mérleghinta és a bújócska. A háromból Scarlet az utóbbit kedvelte leginkább.

– Időnként, aranyom, a többit is ki kellene próbálnunk – mondta mamája a dallamos hangján, amelyben walesi akcentus érződött.

– Miért?

– Még túl kicsi vagy ahhoz, hogy megértsd.

– De idősebbnek látszom, nem? Hiszen magas vagyok, mint amilyen a papám volt.

– Igen – dörmögte ilyenkor a mama. Utána letérdelt, és megölelte őt. Időnként a sötét haját is formás kis varkocsokba fonta. Scarlet ezt szerette a legjobban. Ilyenkor beszívta mamája illatát, amely mindig ugyanaz volt. P-A-C-S-U-L-I.

Scarlet jó volt angolból. Nyolcévesen úgy tudott olvasni, mint egy tizenegy éves. Ezt a tanára mondta.

– Temérdek könyvünk van otthon – felelte büszkén. A tanár meglepettnek tűnt. – Kedvencem az *Alice Csodaországban* – tette hozzá. – A mama kapta még kiskorában. Minden este olvas nekem belőle.

Valami miatt azt már nem mondta el, hogy olvasásra csak azután kerül sor, hogy a mama elszívta a bűvös cigarettáját, és kicsit furcsán viselkedik.

A hintás játék határozottan ijesztő. Az ember sosem tudja, hogy ki lép oda mögé, és löki meg. A mama ott van a közelben. Legalábbis mindig ezt mondta Scarletnek. Látni viszont nem lát-hatják egymást, mert akkor a játék máris elveszítené az értelmét. Scarletnek nem volt más feladata, csak ülni a hintában, és úgy tenni, mintha ismerné az őt meglökött.

Annak ellenére, hogy nem ismerte.

És utána azt kellett mondania:

– Kérem, kaphatnék valamit enni? – Nagyon fontos volt, hogy hangosan beszéljen, hátha valaki más is hallja.

A válasz mindig ugyanaz volt.

– Megint?

Akkor fordult meg, és látta, hogy ki áll mögötte.

Lehetett nő, de férfi is. Időnként sör vagy vizelet szagát árasztotta, vagy egy olyan ruhásszekrényét, mint amelyet ő is megosztott a mamájával. De ezek az emberek mindig ugyanazt tették.

Adtak neki valami rágcseálnivalót. Nem olyasmit, amit csomagban árulnak, hanem olyat, ami műanyag fedelű hengerben van. Akkor ő kis időre megállította a hintát, hogy levehesse a tetőt, megegye a kekszet, majd visszategye a tetőt.

Hamm, a keksz máris eltűnt a szájában, hacsak nem volt nagyon kemény.

– Add nekünk a régit! – mondták. Ilyenkor odaadta a régi dobozt, amely a kis, rózsaszínű válltáskájában volt. A táskát a mamája vette neki, kifejezetten a játékhoz, mert olyan jól csinálta.

Utána többször is meglökték a hintát.

Amikor megfordult, hogy lássa, miért hagyták abba a hintáztatást, már senki nem volt ott.

Akkor neki oda kellett mennie a park bejáratához, ahol a mama várta.

– Hol voltál? Már aggódtam.

Scarlet pontosan tudta, hogy mit kell mondania.

– Hintázni akartam. Egy kedves ember meglökött.

– Mit mondtam neked? Ne beszéljess idegenekkel!

De ő nem volt morcos, mert ez is része volt a színészkedésnek, és az egész olyan volt, mint a mesekönyvében lévő történetekben. A mama igazából nem is volt mérges, csak úgy tett, mintha az lenne.

Amikor visszaértek a lakásba, a mama elvette tőle a hengert, amelyben már nem keksz volt. Tízfontos bankjegyekkel volt tele.

Később uzsonnára megosztottak egymással egy csomag halat sült krumplival. Az ecet csípte a száját. Utána a mama rágyújtott egy cigire, és felbontott egy üveg bort.

– Igyál egy kortyot! – mondta. – Könnyebben tudsz tőle elaludni.

Pfuj! Mégis ivott, már csak azért is, hogy jó kislány legyen.

Időnként üres italosdobozokat használtak a kekszeshengerek helyett. Néha nem árt egy kis változatosság, mondta a mama. De egyik sem kellett a libikókás játékhoz, amely a második kedvence volt. Ebben az a jó, hogy az ember látja a partnert, és nem olyan ijesztő. A másik oldalon lévő lány vagy fiú nagyon gyorsan kezd emelkedni és süllyedni. Scarlet szinte szédült tőle. Nagyon erősen kellett kapaszkodnia, hogy a farmernadrágja zsebébe tett kis csomag a helyén maradjon.

A következő lépésként le kellett esnie, de óvatosan, nehogy megsérüljön.

– Ügyelj rá, hogy elég hangosan sírj! – utasította a mama. – Amikor a másik felsegít, használd ki a helyzetet a gyors cseréhez.

Ez bonyolultabb volt, mint a lengőhintás játék.

– Ehhez igazi profi kell – mondta a mama.

Scarlet nem tudta pontosan, hogy mi is az a profi, de jól hangzott. Főleg úgy, hogy a mama gyakran adott neki egy fényes egyfontos érmét is, cserébe azért, amiért tízfontosokkal tért vissza. Időnként engedélyt kapott rá, hogy megérintse a bankjegyeket azután, hogy a mama megszámolta őket. Ropogósak voltak, mint az őszi falevelek.

De a legjobb játék a bújócska volt. A bevásárlóközpontban játszották. Főleg azért szerette, mert télen meleg volt, és mert a mája is ott volt vele. Ettől nagyobb biztonságban érezte magát.

Az első fázis a színjátszás. Ez azt jelentette, hogy új ruhákat kell felpróbálnia úgy, hogy nem veszik meg őket.

– Fordulj meg! – mondta a mamája olyankor, amikor az asszisztens bement a próbafülkébe, hogy seghet-e valamit.

– Nagyon szép vagy.

Ezután ő megnézte magát a tükörben, válla mögé lökte két copfját a piros gyöngyökkel, és újra elcsodálkozott, hogy bőre miért sötétebb, mint a mamájáé. A mama azt mondta, hogy azért, mert az apja, Dad, egy TRINI DAD nevű országból jött.

– Hol van most a papa? – kérdezte többször is.

A válasz azonban mindig ugyanaz volt.

– Nem tudom, és nem is érdekel. Remekül megvagyunk mi ketten, nem igaz?

A játékhoz visszatérve; egy nap egy idősebb nő ment oda hozzájuk az üzletben, és azt mondta a mamának, hogy ő „cserkészlánynak is remekül beillene”.

– A kislánya tökéletes volna mint cserkész.

A mama azonban azt mondta, hogy hallani sem akarnak róla, és sietve kiterelte őt az ajtón.

– Nem szabad magunkra vonnunk a figyelmet – magyarázta.

Ez majdnem elrontotta a játékot, de nem teljesen.

Felpróbáltak még pár ruhát, majd a mama kiment. Scarlet sírni kezdett. Ezt hívják úgy, hogy „szerepjáték”, mondta a mama, de ilyenkor az ember a szerep helyett hajlamos a szeretet szót használni.

Ezután az egyik asszisztens, vagy esetleg egy másik vásárló megkérdezi, hogy minden rendben van-e.

És pont ennél a pontnál szaladt oda egy nő. Scarletnek úgy kellett tennie, mintha ismerné.

– *Itt vagy* hát, aranyom. A mamád hirtelen beteg lett, és engem kért, hogy jöjjelek érted.

A következő rész már fogósabb volt. Ahogy kimennek, a nő odaad neki egy papír zsebkendőt. Ő kifújja az orrát, és a zsebkendőt beteszi a zsebébe. Ezután a nő visszakéri tőle, hogy eldobhassa, de ő már egy másik zsebkendőt ad oda neki. Az első-

ben egy 50 fontos bankjegy volt, és az a mamáé lesz. A második zsebkendőben kis műanyag tasak lapult, benne fehér porral.

Egyszer a játék majdnem megghiúsult, amikor egy asszisztens arra kérte az idegen nőt, hogy igazolja magát.

– Minek néz maga engem? – kérdezte az felháborodottan.
– Gyermekekrablónak? Rajta, Scarlet, mondd meg neki, hogy ki vagyok!

– Ő a nagynéném, Julie – mondta Scarlet, és jól emlékezett rá, hogy a mama korábban mire tanította.

Az asszisztens teljesen vörös lett, és azt mondta, hogy nagyon sajnálja az ügyet, de manapság az ember nem lehet elég óvatos.

Ezért kellett ügyelniük rá, hogy a zsebkendőcserét nehogya egy mindent látó ipari kamera előtt végezzék.

És akkor jött az a szerdai nap.

A szerda általában Scarlet kedvenc napja volt. Ilyenkor bármilyen könyvet ki lehet venni a könyvtárból, és olvasni lehet, miközben a tanár dolgozatokat javít. A nap majdnem mindig lármás, mert a többiek nem szeretnek olvasni, és inkább civa-kodnak. De a mama megtanította neki, hogy miképp tudja kirekeszteni magából az ilyesmit.

A képességre a lakótelepen is szükség volt. A szomszéd lakásban élők mindig ököllel püfölték a falat, ordibáltak, vagy hangos zenét hallgattak. Egy könyv azonban elfeledteti velünk a zajt, főleg akkor, ha képek is vannak benne. Egyszer, amikor az egyikben nem volt, Scarlet rajzolt bele egyet. Ez volt az egyedüli alkalom, amikor tanára megharagudott rá.

Egyszer bújócskát játszottak a Selfridges nevű, nagy áruházban. Rengeteg mindent árulnak benne, és London flancos részén van, jó messze a kopottas Hackney-től. Scarlet majdnem elfelejtette megjátszani, hogy eltévedt, hiszen olyan lágy tapintásúak voltak a ruhák. „Egyszer – mondta a mama – mi is megengedhetjük majd magunknak az ilyesmit”.

Azon a szerdán viszont mintha minden rosszul alakult volna. A mama nem akarta megsimogatni a fejét, és a rádióbeli énekes-

sel sem akart együtt énekelni, mint mindig. Dühös is volt, mert elfogyott a kenyerek.

– Nem számít – mondta Scarlet, annak ellenére, hogy korgott a gyomra. – Megvárom az ebédet.

– Most nem tudod megvárni, mert nem mész iskolába.

– De ez a könyvtári nap, és ma van a történetmesélés órája.

– Felejsd el! Ma el kell játszanunk a hintás játékot. Most ne nézz így rám! Ha gyorsan végzünk, még az iskolába is bemehetsz utána. Egyszerűen mondd azt, hogy fogorvosnál voltál.

– De a múltkor is azt mondtam.

– Akkor most legyen a háziorvos! Rendben?

– Igazolást fognak kérni tőlem.

– Majd írok egyet, ha kicsit több időm lesz. Most viszont fejezd be a vitatkozást, és tedd azt, amit mondtam!

Scarlet megborzongott, de nem csak a hidegtől.

– Vedd ezt fel! – mondta a mama, és odaadott neki egy nagy, sárga, bélelt kabátot.

– Hű! Pont olyan, mint amit a piacon láttunk. – A piac volt az egyik kedvenc helye. – Ott mindent lehet kapni.

A mama boldognak tűnt.

– Azért vettem neked, mert jó kislány vagy.

Utána átadott neki egy kekszesdobozt, hogy betegye a rózsaszínű válltáskájába. A tető nem volt egész jól a helyén.

– Miért van benne cukor?

– Ne nyúlj hozzá! – kiáltott rá azonnal a mama.

– Elnézést.

Anyukája arca újra barátságos lett.

– Nekem kellene elnézést kérnem, anyom. Rengeteg mindennel kell törődnöm. Mondd csak, mit gondolnál, éreznél akkor, ha új helyre költöznénk?

Gyakran képzeltek azt, hogy elköltöznek. Ez is a játék része volt.

– Most hová?

– Valami meleg helyre. – A mama tekintete ábrándossá vált, mint akkor, amikor felébred. – Lakhatnánk a tengerparthoz közel, és építhetnénk homokvárakat.

– Fagyaltot is ehetnék? Olyat, amelyikben csokoládédarabok vannak, és elolvadnak a szánkban?

A mama felkapta, és megperdült vele. Már nem álmodozott. Teljesen ébren volt, és izgatott.

– Amennyit csak akarsz.

– Jaj, de jó!

– De csak akkor, ha betartod a szabályokat. Érted?

Scarlet bólintott.

– Értem. – Már a szó kimondásától egész felnőttnek érezte magát.

Lementek a ház előtti lépcsőn, és elhaladtak a nagy, vörös betűk mellett, melyeket valaki a falra festett. P-I-N. Volt egy negyedik is, de azt áthúzták.

– Nem kell tudnunk, hogy mit jelent – mondta többször is a mama.

– Figyelj a kutyapiszokra! Lépd át! Jól van. Fogd a kezem, amikor átmegyünk az úton. Nem fázol? Ne felejtse el a szavakat!

Ő azonban egész idő alatt a képeskönyvre gondolt, amelyet éppen olvashatna az iskolában.

Utána az eső is beszivárgott az új kabátja alá.

– Csak szitalás – mondta a mama. Megpuszilta. A pacsuliszaga a bagó szagával keveredett.

– Indulás. A kapunál találkozunk.

Scarlet odaszaladt a hintához. Senki más nem volt ott. Még azok a mamák sem, kiknek gyerekei túl kicsik ahhoz, hogy iskolába járjanak.

Lábával lendületbe hozta a hintát. Előre-hátra. Most várni kell. Várni.

Meglökjelek, tündérem?

A hang ugyanaz a barátságos árnyalatú volt, mint a múltkori férfié. Tehát délnyugati.

Előre-hátra. Előre-hátra. Nem szabad elfelejtenie a szavakat.

– Éhes vagyok – mondta.

– Szeretnél kekszet?

Abbahagyta a hintázást. A férfi odaadta neki a hengert, ő pedig benyúlt a táskába a cukorért. Éppen átadta a férfinak, amikor kiáltás hangzott.

– Maguk ott! Ne mozduljanak! – Egy másik férfi szaladt feléjük. – Letartóztatom magukat illegális szerek birtoklásáért.

– Ne. NE!

Hirtelen a mama is megjelent, de akkor egy rendőregyenruhás nő futott oda hozzá, és visszatartotta. Egy másik megpróbálta kézen fogni Scarletet.

– Gyere velem, te lány. Nincs semmi baj.

– ENGEDJÉK EL!

– MAMA! GYERE VISSZA!

– Scarlet! SCARLET! Engedjenek a kislányomhoz, hogy beszélhessek vele, maguk csirkefogók. – A mama kiáltásai ott csengtek a fülében, miközben a rendőrök magukkal húzták.

Ez is a játék része?

– Minden rendben, tündérem – mondta a rendőr. – Már biztonságban vagy. Gyere velem!

– TŰNJÖN EL!

A férfi elhúzta kezét, de addigra ő már belemélyesztette fogait a húsba.

– Ne harapj, te kölyökmacska.

Betették egy autóba, és a mamát is egy másikba. Az övük indult el előbb.

– GYERE VISSZA! – zokogta, és öklével püfölte az ablakot. De a mama egyre távolabbra került tőle, míg végül a másik autóból csak egy kis fekete pont lett.

És utána már az sem látszott.

Rózsa. Neroli. Szantálfa. Ilang-ilang. Pacsuli.

Mindről azt mondják, hogy felébresztik a nemi vágyat.

És használnak vajon? Talán.

Vannak napok, amikor még mindig szeretem őt. Máskor viszont utálok. Ebben a pillanatban azt kívánom, hogy bárasak halott lenne. Mennyivel egyszerűbb volna minden. Akkor más sem kaphatná őt meg.